

Maj - Bent E. Kjær, formand 1979-1989 og 1991-2001; ALF's repræsentant i CPLOL 1987-2011

ALF og CPLOL

Hvad er CPLOL egentlig for noget – er der måske nogle, der spørger. Jo, nu skal du høre.

Set fra ALF-bestyrelsens bord begyndte det hele i 1986 med en henvendelse fra den engelske forening (RCSLT), som inviterede til at deltage i et samarbejde mellem de logopædiske foreninger i EF-landene. Og som formålet var beskrevet, fandt bestyrelsen det både interessant og relevant at bruge penge på. Så vi svarede bekræftende og afventede yderligere. Men der skete aldrig mere - fra engelsk side.

Derimod kom der i slutningen af 1987 en invitation fra den franske forening (FNO) til at deltage i dennes 20 års jubilæum og samtidig drøfte dannelsen af en 'permanent samarbejdskomite for logopæder og talepædagoger i EF'. Da bestyrelsen allerede et års tid tidligere principielt havde besluttet at deltage i et sådant arbejde, sagde vi også ja denne gang –og sendte formanden afsted.

Ved det stiftende møde, som i øvrigt fandt sted på ALFs 65 års fødselsdag, var ALF ikke den eneste danske forening - som man vil kunne se på stiftelsesdokumentet (se <http://www.cplol.eu/files/charter.htm>). Men den historie, der knytter sig til dette forhold, må man læse i min artikel i ["Forening og Fag i 75 år"](#).

Tilbage til det væsentlige: Hvad var egentlig formålet med at danne en forening af logopædforeninger i Europa? Jo, franskmændenes oplæg var klart nok: "- At samle faggruppen af logopæder i et tættere samarbejde om professionens status og arbejdsvilkår, dens uddannelse og de problemer, man anede i horisonten under indtryk af de bestemmelser, der var på vej på det tidspunkt om arbejdskraftens frie bevægelighed".

Det er både naturligt og relevant at spørge, hvorfor ALF egentlig skulle gå med i en sådan europæisk sammenslutning. En meget væsentlig del af svaret ligger i det EF-direktiv, som var anledningen til dannelsen af CPLOL. Dette direktiv pålægger medlemslandene gensidigt at anerkende eksamensbeviser/ uddannelser af mindst tre års varighed efter studentereksamen. Og et af de erklærede formål med oprettelsen af CPLOL var at samarbejde mellem logopædforeningerne om de præmisser, der skulle lægges til grund for en vurdering af, om en kollega kunne anerkendes i et andet land end det hjemland, hvor hun var uddannet.

Forsåvidt man ville vælge at vurdere den danske DLH-logopæd-uddannelse som en selvstændig uddannelse (uden hensyntagen til den forudgående pædagogiske grunduddannelse), var det tydeligt, at vi ville få et alvorligt problem med at blive anerkendt i resten af Europa, idet logopæduddannelsen alle steder er af mindst tre års varighed. Derfor valgte vi at gå med - for at have mulighed for at forklare os og i givet fald få indflydelse på de retningslinjer, der ville blive udarbejdet.

En af de første store og vigtige opgaver, CPLOL tog fat på, var udarbejdelse af en faglig profil for logopæder. Det var spændende og interessant at deltage i dette forsøg på at udarbejde en beskrivelse af faget og professionen, som alle 12 medlemslandes i virkeligheden meget forskellige logopædforeninger kunne enes om. Og det lykkedes - både på engelsk og fransk.

Her i landet fulgte herefter dels en direkte oversættelse til dansk, dels en bearbejdelse til danske forhold. ALFs bestyrelse indbød alle involverede parter til at deltage; det vil sige de to uddannelsesinstitutioner, vi havde dengang: DLH og KUA; de to ministerier som på det tidspunkt havde ansvaret for hhv. børne- og voksen-områderne; samt de tre talepædagogforeninger, vi havde indtil ca. 1994. Arbejdet var tungt, især hvad angik beskrivelsen af den (ikke de) danske audiologopædiske uddannelse. Men det lykkedes at nå frem til, at "uddannelsen til dansk audiologopæd består af et videregående uddannelsesforløb af mindst 5 års varighed, hvoraf ét år anvendes til erhvervelse af enten generel pædagogisk kompetence (fx læreruddannelse) eller videnskabelig kompetence (fx kandidatuddannelse)".

En anden stor - og meget vigtig - opgave i CPLOL var at udarbejde minimumskrav til en logopædisk grunduddannelse, som alle medlemslande kunne skrive under på. Det første dokument med sådanne kravspecifikationer blev vedtaget på generalforsamlingen i 1998. Og det spillede faktisk en ikke uvæsentlig rolle ved udformningen af logopæduddannelsen på SDU i 2001-2002. Men i 2003 vedtog generalforsamlingen en resolution, som bl.a. siger, at "grunduddannelsen til logopæd bør være på MA-niveau". Og så gik 'Education Commission' i gang med at udforme et nyt sæt minimumskrav, som blev vedtaget i 2007 (<http://www.cplol.eu/eng/documents.htm>).

Den anden permanente commission CPLOL arbejder med 'faglig praksis'. Forskellige arbejdsgrupper har igennemårene udarbejdet en række rapporter om faget som profession og vilkårene for udøvelsen af det, mere specifikke rapporter om kommunikationshjælpemidler og om arbejdet med dysfagi, m.fl. Men den største bedrift er nok det imponerende store materiale om forebyggelse af sprogsvækkelse hhv. støtte til forældre vedr. børns sprogudvikling, der blev udarbejdet i årene 2002-2005. De forskellige dele af materialet foreligger på op til 18 sprog. (<http://www.cplol.eu/eng/prevention.htm>)

I de første år kunne det godt være lidt svært at samarbejde - på grund af de sproglige barrierer, for i begyndelsen foregik alle forhandlinger på fransk. Ganske vist var der sørget for, at et par franske kolleger oversatte - mere eller mindre simultant, siddende på en stol bag os anglofile medlemmer. Men det var ikke altid lige vellykket, hvad de fik sagt. Og lyttede man til dem, kom man ofte bagefter og gik glip af dele af drøftelserne. Så for mit eget vedkommende blev det meget hurtigt til, at jeg koncentrerede mig om det franske, hvorved jeg fik ca. 90% af budskabet med. Men problemet var selv at deltage i debatten; dertil rakte mit gymnasiefransk ikke. Og jeg var (heldigvis) ikke den eneste, der havde det sådan. Så i løbet af et par år fandt man ud af, at vi ikke kunne blive ved at mødes på den måde. Engelsk og fransk blev ligestillet, og der blev sørget for en bedre mødedisciplin med regulær, intermitterende oversættelse. Og det blev besluttet, at samtlige dokumenter skulle foreligge på begge CPLOLs officielle sprog - fransk og engelsk. Men spørgsmålet om ét eller to sprog har været drøftet mange gange - med liv og sjæl (mildt sagt!). Men CPLOL er fortsat tosproget! Se blot hjemmesiden!

Til sidst en lille historie om, hvordan 'man' i en given situation kan håndtere vedtægtsændringer. Nej, ikke i CPLOL, men i en national forening.

Når en forening søger om medlemskab af CPLOL, er der en lang række betingelser, der skal opfyldes. Bl.a. skal CPLOL godkende foreningens vedtægter for at sikre, at der er tale om en 'ren'

logopædforening. Da den kroatiske forening søgte optagelse i 2005, viste det sig, at dens vedtægter tillod ikke-logopæder som medlemmer. Det kunne CPLOL ikke acceptere.

Der havde vist været lidt korrespondance om sagen, men det havde ikke løst 'problemet'. Så jeg fik privilegiet at rejse til Dubrovnik som gesandt for CPLOL med den opgave at forklare kroaterne, hvad det var, CPLOL forlangte og hvorfor. Jeg havde et møde med bestyrelsen en aften, og de kunne godt forstå, hvorfor CPLOL krævede visse ændringer af visse paragraffer. Og det skulle de nok 'klare'. Dagen efter var der generalforsamling. Jeg holdt først et lille foredrag om CPLOL, og så gik man i gang iflg. dagsordenen. Og på et tidspunkt annoncerede formanden, at der også var nogle vedtægtsændringer, medlemmerne skulle tage stilling til. Og så præsenterede hun de ændringsforslag, jeg på vegne af CPLOL havde 'krævet'. Af gode grunde var disse forslag ikke blevet udsendt med den normale frist for den slags - eftersom bestyrelsen kun havde kendt dem i ca. 18 timer. Men processen fik ca. følgende forløb: Formanden: "I paragraf X foreslår vi, at der kommer til at stå sådan.... Nogen bemærkninger?[Det var der ikke.] Godt, så er det vedtaget!" Og sådan gik det fire gange; så var de fire vedtægtsændringer i hus. SIC!

Den kroatiske forening blev optaget som 'observer member' ved en ekstraordinær generalforsamling i CPLOL året efter. Og efter 1. juli i år, når Kroatien er blevet medlem af EU, kan den kroatiske logopædforening (HLD) blive fuldt medlem af CPLOL.

Samtidig med at ALF fyldte 90, blev CPLOL 25. Sikke enårsunge! Men 'den' repræsenterer dog mere end 80.000 logopæder i Europa - fordelt på 33 logopædforeninger i 30 lande!

Skal jeg også lige nævne, at ALF har været vært for CPLOLs forårsmøde med generalforsamling to gange - i 1993 og 2011. Og de mange europæiske gæster har været meget begejstrerede hver gang! Hvis ALF selv vil, har vi absolut en rolle at spille i Europa - også fagligt!